

STARÁ BOLEST

IAN SVITÁK

JEDNÍM DECHEM

STARÁ BOLEST

JAN SVITÁK

J E D N Í M D E C H E M

Nakladatelství: Jan Sviták – Jedním dechem
Tučapy 143, 769 01 Holešov
<http://www.jansvitak.cz>

© Jan Sviták, 2011

ISBN: 978-80-905082-1-7

SPOLIUM

Seděl jsem a pokoušel jsem se napsat nový román. Slovo *pokoušel* je na místě, protože to byl pátý večer nad tím samým, úplně prázdným sešitem. Věděl jsem, co chci psát, znal jsem postavy, znal jsem situace. Viděl jsem vše, co jsem potřeboval, jen jsem nevěděl, jak začít. A tak jsem jen seděl, popocházel, kouřil, hrál si s propiskou a občasně upíjel přímo z láhve. Ve tři jsem šel spát s nadějí, že to příští den bude lepší.

Občas si člověk potřebuje vyčistit hlavu.

Píšu odjakživa, nebo aspoň od chvíle, kdy jsem udržel v ruce tužku a můj mozek povyrostl natolik, aby pochopil, jak z písmen poskládat slovo a ze slov větu. Psal jsem o všem možném, někdy to dávalo smysl, někdy ne. Vždy mi to připadalo naprosto skvělé, aspoň do té doby, než mě někdo přesvědčil o opaku. Nepsal jsem konce, ale začátky. Stovky začátků. Dá se říct, že jsem byl odborník na začátky. Jako dítě jsem měl šuple plné sešitů, které měly popsané tři první stránky. Jako dospělý mám kromě sešitů ještě laptop plný textových souborů, ne větších než několik málo kilobytů. I když vyrosteme z malého oblečení, jsme to pořád my.

Neměl jsem problém napsat začátek, měl jsem problém pokračovat. Pokaždé.

Upil jsem z láhve a odložil propisku. Šestý večer byl úspěšnější než ty předchozí. O tom nebylo pochyb. Na papíře se v průběhu pěti hodin objevilo: „Venku lilo jako z konve.“ A to je přeci úspěch!

Občas si člověk potřebuje vyčistit hlavu.

Věděl jsem to a chystal jsem se na to. Měl jsem vlastní účinnou metodu.

Věděl jsem, že to může počkat, ale možná jsem se taky bál, protože když si člověk čistí hlavu, nemůže si být ničím jistý, dokud to nedokončí.

Odbelhal jsem se do ložnice a svlékl jsem se před postelí. Všechno oblečení jsem naházел do jednoho rohu, abych neměl ráno potíže s jeho hledáním. Nahý jsem se natáhl doprostřed rozestlané postele a přikryl jsem se po hlavu. Peřina studila, ale věděl jsem, že to brzy přejde a ještě než usnu, bude skopaná v nohách, nebo ležet před postelí.

Zavřel jsem oči a začal celou svou silou přivolávat spánek. Chtěl jsem ho hned a co nejčistší variantu. Místo toho se někdo objevil vedle mé postele.

Slyšel jsem ji, už když vstala z lůžka, když hledala pantofle, když otevřela dveře dětského pokoje, ve kterém spala, a když capkala chodbou k ložnici.

Slyšel jsem ji a čekal jsem, co se bude dít.

„Můžu za tebou?“ zeptala se a její hlas zněl, jako by vůbec nespala, což bylo zvláštní, protože si vzala celou tu sérii pilulek, co jí doktor napsal. Viděl jsem, jak je polyká.

„Můžeš,“ řekl jsem a posunul jsem se na stranu, která dřív bývala moje. Asi mě nepřekvapilo, že přišla. Nevím, jestli mě to potěšilo, ale něco ve mně si oddechlo. Netuším proč. Měl jsem mysl otevřenou. Přišla za mnou, byla u mě.

Lehla si na postel zády ke mně. Zakryl jsem ji svojí přikrývkou.

To, že jsem ji měl na dosah ruky a ne za dvojicí zdí, byl pokrok. Byla ke mně otočená zadkem, takže asi takový, jaký jsem zaznamenal při psaní nového románu, ale pokrok to dozajista byl.

Ležel jsem a sledoval jsem ji. Ani se nehnula, ležela, jako by byla mrtvá. Poslouchal jsem, jestli brečí. Počítal jsem s tím, že bude. Dokonce jsem si říkal, že ji obejmou, pokud začne, ale ona nezačala.

Znal jsem ji, do určité doby. Bylo mi jasné, že ona je na tom úplně stejně, ani jeden z nás to nikdy nevyslovil nahlas, ale ztráceli jsme se.

Usínal jsem.

„Pojedeš zítra se mnou?“ zeptala se.

Věděl jsem, co má na mysli. Jinam v té době nejezdila. Jezdil jsem s ní jen občas. Sledoval jsem ji plně otevřenýma očima a spánek zmizel. Bylo absolutní ticho, přesně to ticho, co vám rezonuje v hlavě.

„Ty máš vlastně zítra ten rozhovor,“ řekla a opovržením v tom hlase nešlo přeslechnout, i když nebylo na prvním místě.

Napsal jsem totiž knížku pro děti od tří do šesti let. Chvíli to mělo důvod a pak už to nešlo zastavit. Bylo to mimo můj proud, budilo to pozornost a přivádělo nás to k šílenství. Byla spousta lidí, kteří mě žádali o rozhovor. V souvislosti s osobními událostmi...

„Zrušil jsem to,“ řekl jsem po chvíli. „Pojedu zítra s tebou.“

Pak už bylo ticho. Věděl jsem, že na to nic neřekne. Mé myšlenky začaly utíkat k zakázané zóně. Nechal jsem je, protože se mi zavřely oči a začal nastupovat spánek. Bylo to kdo s koho. Jestli spánek, nebo bolest. Bylo to vyrovnané do poslední chvíle a zatímco závod gradoval a z cílové rovinky se stala aréna na život a na smrt, stalo se něco, co jsem neočekával.

Byl jsem nahý a nezakrytý a moje záda byla v tu chvíli již úplně studená. Proto, když se na nich ocitla její teplá ruka, bylo to, jako by do mého těla někdo vлил život. Než jsem stihl otevřít oči, její rty se přitiskly na mé a její jazyk mi přešel po zubech.

Chytil jsem ji za bok a přitáhl jsem ji k sobě. Byla horká a noční košile jí klouzala po hladké kůži.

Penis se mi postavil jako na povel a já jsem ucítil šílenou potřebu ji ošukat. Líbal jsem ji a byl jsem nadržенější a nadržенější. Hladil jsem ji, líbal ji na krk a ona zakláněla hlavu. Jednou rukou jsem ji vyhrnoval noční košili a druhou mačkal její ňadra. Bradavky jí stály a já jsem je chtěl kousat.

Tisknul jsem v dlani její zadek a hlava mi hořela vzrušením, překvapením a nedočkavostí. Převrátil jsem ji z boku na záda a nahmátl jsem její rozkrok. Zapomněl jsem po té době, jaká je. Jak voní, jak chutná.

Klekl jsem si mezi její nohy a sklonil jsem se nad ni. V penisu mi tepalo a připadal mi neskutečně tvrdý.

Pokoušel jsem se ho nasměrovat tam, kam podle mého názoru patřil, ale její ruce se staly nepřekonatelnou překážkou.

„Ne!“ řekla a její hlas byl vystrašený.

„Proč ne?“

„Nemůžeme,“ řekla a v hlase měla údiv. Ne z toho, co říká, ale spíš z toho, co jsem se chystal udělat.

Její stehna se začal vracet k sobě a mě vytlačovat mimo hřiště. Pomalu mě přepadala zloba. Nejlíp bych udělal, kdybych už zavřel hubu

a srazil podpatky, ale penis mi pořád stál, varlata začínala bolet a v hlavě se pořád nesvítilo.

„Můžu tě aspoň lízat? Udělám se při tom sám.“

„Ne, nechci,“ řekla a stáhla si košili, snad aby mě neprovokovala.

Nedá se říct, že bych to nechápal, ale zmatený jsem byl, dokud se hormony nevyrovnaly, což vždycky nějakou chvíli trvá. Začal jsem si připadat jako pitomec.

„Tak proč jsi začínala...?“

„Vůbec mě neobjímáš,“ řekla. „A smrdí z tebe chlast a cigarety.“

To bude asi proto, že jsem chlastal a kouřil, napadlo mě, ale mlčení se mi jevilo jako lepší možnost.

„Potřebuji jen obejmout,“ řekla a mně mezitím povolila erekce, nahradila ji však bolest varlat, vystřelující do podbřišku a asi i do hlavy.

V rohu ložnice jsem našel své kalhoty a z nich jsem vytáhl cigarety a zapalovač.

Odešel jsem do kuchyně a kouřil jsem tam, i když se to vlastně nesmělo. Nekouřilo se nikde v domě, mimo balkónu a sklepa.

Připadal jsem si jako zrůda a chtělo si mi brečet. Vrátil jsem se do ložnice a postel byla prázdná, přesně jak jsem očekával.

Natáhl jsem se na ni a usnul jsem jako špalek.

Jel jsem s ní, jak jsem slíbil. Kdyby jela sama, jela by autobusem. Jezdila tak pokaždé. Na zastávku to z domu měla kousek. Autobus jí jel v 8.43, každý pracovní den. O víkendech v 9.13. Vracela se domů po šesté večer. Jezdila by autem, ale nešlo to dohromady s těmi prášky, které brala. Když jsem jel s ní, jeli jsme autem a já jsem řídil. Autem to bylo mnohem rychlejší.

Nebýval jsem tam tak dlouho jako ona. Na poledne jsem většinou už byl někde jinde. Ona se vracela autobusem ve svůj čas. Mám-li být upřímný, myslel jsem si, že se jednou nevrátí.

Ráno jsem se vzbudil chvíli po osmé a dal jsem si dvě kávy a několik cigaret. Do oběda jsem nikdy nejedl. Asi bych se pozvracel, kdybych do sebe něco nasoukal, ale možná taky ne. Pravda je, že od školy jsem to nezkoušel a ani jsem po tom nějak zvlášť netoužil.

Ona byla zamčená v koupelně. Myslím si, že kdybych se nevzbudil dostatečně včas, odjela by autobusem.

Z koupelny bylo slyšet převážně jen ticho, to znamená že netekla voda, ani nehučel kulmofén. Tuším, co dělala, ale moc jsem na to nemyslel. Musel bych se z toho zbláznit. Byl jsem nachystaný vcelku rychle, tvář jsem si umyl ve dřezu v kuchyni a přesunul jsem se do garáže, abych na ni počkal v autě.

Kdysi jsem miloval řízení a jediné, co mě u auta zajímalo, byl jeho výkon. Nikdy jsem neměl vážnější nehodu, nikdy jsem nikomu neublížil, alespoň co se řízení týče. V době, o které vám vykládám, jsem jezdil spíše pomalu. Řídil jsem jako duch, nebo jsem si tak alespoň připadal. Bylo to něco jako autopilot. Řídil jsem intuitivně a myšlenkami jsem byl jinde, tedy pokud jsem jel trasu, kterou znám. A věřte mi, tu trasu jsem znal nazpaměť. Nezvládl bych ji sice se zavázanýma očima, ale s myšlenkou za obzorem klidně.

Po pár minutách jízdy jsme předjeli autobus, kterým má žena každodenně jezdila. Otočila k němu oči a sledovala ho, dokud se neztratil za námi. Všiml jsem si toho a přemýšlel jsem, jestli lituje toho, že jedeme spolu. Pravda je, že byla zvyklá jezdit sama, a zvyk je železná košile. Nedivil bych se, kdyby to tak bylo. Oba jsme mlčeli většinu cesty, ale kousek před cílem promluvila.

„Jak dlouho myslíš, že to ještě bude trvat?“ zeptala se. Byla z toho cítit únava, jen ta a nic víc.

Neměl jsem otázky tohoto stylu rád, protože jsem se na ně nemohl znát odpověď a pokud jsem nějak odpovědět chtěl, musel jsem být buď strohý, nebo se do odpovědi citově angažovat. Bylo mi jasné, že chce jen slyšet, co si myslím, jenže já jsem si raději nemyslel vůbec nic. Nejmielosrdnější by bylo říct, že už bude brzy konec, jenže to by bylo zároveň kruté. Nechtěl jsem o tom přemýšlet, ani se o tom bavit, ksakru! Tak proč s tím začíná?

„Nevím,“ řekl jsem a hlasem jsem prozradil víc emocí, než jsem chtěl.

Měl jsem problém zaparkovat, ale problémy tohoto druhu se vždy po čase vyřeší samy.

Nesnáším smrad dezinfekce, dlouhé chodby a župany, takže nemocnice se nedala označit za místo mých snů.

Kráčel jsem tři kroky za svou ženou a hlavu jsem měl převážně skloněnou, mé boty mlaskaly po linoleu víc než její, víc než boty kohokoliv, koho jsme potkali.

Mou ženu sem tam někdo pozdravil, mě nikdo. To ona tady byla známá tvář, bohužel. Věděl jsem, že první zastávku má na sesterně. Vždycky to tak bylo.

„Dobrý den.“ V devět už byla v nemocnici denní směna. Sestry se usmívaly v mezích možností.

„Dobrý den.“

„Jak je na tom?“ zeptala se moje žena a mě napadlo, že po tak dlouhé době by mohla dostávat apel i bez ptaní.

„Žádná změna oproti normálu. V noci mu stoupla teplota na 38,4 °C a zrychlil se mu tep, ale vše jsme vrátili.“

Ten normál, o kterém ta prdelatá ženská mluvila, byl stav, kdy je člověk pět minut až deset měsíců před smrtí bez možnosti zlepšení, jak se vyjádřil před čtyřmi měsíci primář. Stav absolutní pasivity s hadičkou v nose, v žile a v močové trubici, kdy vás musejí přetáčet, omývat, vlhčit pootevřené oči a sem tam ostříhat nehty.

„Dnes mu přidáme další lék, který mu povzbudí činnost ledvin. Mohla by se mu pak zlepšit i barva kůže,“ řekla sestra a má žena přikývla.

Napadlo mě, zda by mu nemohli dávat i beta-karoten a občas ho odnést do solária. Začalo se mi chtít zvracet a lezla na mě úzkost. Pokoušel jsem se ji setřepat celou cestu na pokoj.

Museli jsme mít roušky, i když to byla jen z nouze ctnost. Stáli jsme vedle sebe u kovové postele, poslouchali jsme pípání přístrojů a dlouhý dech ventilátoru.

Sledovali jsme tu popelavou zelenou kůži, která obalovala lebku a kosti, ležící na posteli. Má žena hladila jednu ruku toho, co zbylo, a vyhýbala se fialovým skvrnám, které zůstaly po injekcích. Já jsem měl ruce podél těla a pokoušel jsem se o přičetnost. Udržet si kontrolu. Bylo mi jasné, že si budu muset vyčistit hlavu, brzy.

Stáli jsme dlouho a pozorovali jsme to tělo, ze kterého si smrt odnesla duši a zbytek nechala na jindy. Potom má žena začala potichu zpívat nějakou píseň a já jsem se posadil.

V poledne jsme šli na oběd, ani jeden z nás neměl hlad. Dali jsme si dohromady pizzu a půlku stejně odnesli zpět do kuchyně. Pak jsme se vrátili k lůžku.

Zůstal jsem do večera a odjel domů se ženou. Nebrečel jsem. Nevěděl jsem, čemu by to pomohlo.

Práce na mém novém románu se odvíjela v duchu předchozích dní, ovšem s tím rozdílem, že pokud jsem tehdy neznal začátek, po dnu v nemocnici jsem nevěděl téměř nic. Vynahrazoval jsem si to pitím.

Bylo asi půl jedné, když zazvonil telefon. Bylo to zvláštní, protože nám nikdo takhle pozdě nevolal. Muselo se dít něco mimořádného, to mi bylo jasné. Tušil jsem, o co jde.

Div jsem se nepřerazil, když jsem k telefonu utíkal. Nechtěl jsem totiž, aby vzbudil moji ženu. Díky lékům spala sice tvrdě, ale pokud se už vzbudila, nemohla usnout a noc se pro ni stávala nepřitelem, kterého nelze porazit. Nechtěl jsem ji budit, pokud to nesnese odkladu.

Srdce mi bušilo, když jsem doběhl ke stolku s telefonem, který jsme měli v obýváku. Zvedl jsem sluchátko. „Prosím?“

„Tady nemocnice, vrchní sestra. Přijed'te! Váš syn umírá!“

Náš syn zemřel už dávno, napadlo mě. Náš syn vyrostl v děloze, která se ho snažila sama od sebe vypudit. Věděli jsme, že není v pořádku, ještě než se narodil. Měl Downův syndrom a špatnou činnost srdce. Doktor doporučil potrat, ale neměli jsme to srdce... Tehdy jsme měli víru, že to nebude tak horké, jak se zdá. Když náš syn přežil třetí operaci srdce, co mu v prvním půlroce života dělali, vše vypadalo hned veseleji. A když jsme si ho v desíti měsících poprvé přivezli domů, svět byl jako malý zázrak.

V necelých pěti letech se do nemocnice nastěhoval znovu, s rakovinou kostní dřeně a únavou aortální chlopně. Odstěhoval se tam natrvalo a má žena s ním.

Rakovina mu proběhla tělem a tvrdá léčba ho vyčerpala, takže po sedmi měsících z něj nemoc vytřepala život poprvé.

Mou ženu odvezli na psychiatrii a z našeho syna se stalo něco jako rostlina. A teď, po čtyřech měsících, o něj přijdeme podruhé.

Do očí se mi vtačily slzy a hlava se mi roztočila. Opřel jsem se o stolek, abych neupadl.

„Přijedeme... Za chvíli jsme tam,“ řekl jsem a zavěsil.

Stál jsem a snažil jsem se ve své hlavě najít cokoliv, čeho by se dalo chytit, co by mi pomohlo. Pozoroval jsem své bosé nohy na koberci a souběžně mě napadlo, že je potřeba tepovat a stříhat nehty.

Musel jsem jít vzbudit ženu. Byl jsem zmatený. Otočil jsem se.

Stála ve dveřích. Vlasy měla rozčepýřené, tvář pomačkanou, oči jí svítily jako malé bludičky.

„Už?“ zeptala se a já ji pozoroval. Ty její oči. Bože! Ty oči!

„Ano,“ zachrčel jsem a musel jsem si odkašlat. „Ano,“ řekl jsem znovu.

Čekal jsem, co bude. Trochu jsem se bál.

Ona jen přikývla, svésila hlavu mezi ramena a odešla se obléct.

Nebyl provoz. Řídil jsem a až za polovinou cesty jsem si uvědomil, že jsem opilý. Kašlal jsem na to.

Oba jsme mlčeli, nedokázali jsme si předat úlevu.

Od auta jsme šli svižným krokem přímo na pokoj, ve kterém umíral náš syn.

„Má vysokou horečku i tlak, tep má nepravidelný. Byl tady doktor, dal mu léky, které utiší většinu vedlejších příznaků. Zřejmě se nedožije svítání.“

Tělo bylo zpocené, chvílemi sebou trhlo, holá hlava nepravidelného tvaru shrnovala kůži na čele a hýbala ušima. Žena hladila horkou ruku, brečela a zpívala. Já jsem se pokoušel hladit ji.

Přemýšlel jsem, jaké to je, když si pro někoho přijde smrt. Sledoval jsem, jak s ní můj syn bojuje, v každém trhnutí, v každém tiky jsem spatřoval ty malé, marné zbraně, které má k dispozici v tomto zoufalém souboji. Šla si pro něj smrt a on to zvládal brát tak, jak to bylo. Cítil jsem někde mezi smutkem a šílenstvím něco, co bylo podobné hrdosti, ale nevím, zda to byla hrdost v pravém slova smyslu.

Přemýšlel jsem o spravedlnosti, o životě, o smrti, o významu, jaký měl život mého syna.

Ve 3.17 ten šílený souboj skončil. Přístroje se zbláznily, můj syn se napřímil, po tváři mu stekla jediná slza a v tu chvíli zemřel.

Moje žena křičela a dupala nohama. Chtěl jsem křičet taky, ale nekřičel jsem. Objal jsem ji zrovna ve chvíli, kdy ji zradila kolena,

a pomalu jsem ji položil na zem. Zmítala se, držel jsem ji pevně. Nevnímal jsem mě, nevnímala moje ruce, ani slova, ani zoufalství, ani bolest. Cítil jsem se sám.

Držel jsem ji, aby aspoň ona nebyla sama, ale byl jsem si jistý, že sama je. Teď už ano. Přišla o dítě. Jediné, co kdy měla a mít mohla. Přišla o všechno a já jsem ji držel, dokud nepřišla sestra a nepíchla jí injekci. Chtěla píchnout i mně, ale já jsem nechtěl.

Má žena se zmítala ještě chvíli, ale postupně její boj slábl, až ustal úplně. Postavila se. Podpíral jsem ji. Nevnímal jsem mě. Sledovala tělo, které někdo mezitím odpojíl od přístrojů a přikryl prostěradlem.

Pustil jsem ji a odstoupil jsem. Začala mi být zima. Taky jsem sledoval tu malou kostru pod prostěradlem. Byl jsem prázdný.

V pokoji jsme byli naráz sami. Dva úplně cizí lidé nad mrtvým dítětem.

Ženu odvedli, věděl jsem kam. Nabídli mi pomoc, ale odmítl jsem. Šel jsem k autu. Jel jsem domů, protože jsem tam měl něco na práci.

Tu starou, plechovou krabici jsem měl v ložnici na skříni. Možná na ní byl prach, pokud ano, tak si na něj nevzpomínám. Abych ji nahmatal a mohl ji sundat, musel jsem si podat židli, kterou měla moje žena u kosmetického stolku. Na té židli byl prach určitě. Pamatuji si otisky svých bot, co na ní zůstaly, někde v tom prachu na černě lakovaném dřevě. Tu židli ani kosmetický stolek nikdo dlouho nepoužil.

Krabice byla studená, mé ruce teplé. Třásl jsem se. Nikoliv z toho, co bylo přede mnou, ale z toho, co bylo za mnou. Byl konec noční můry. Jediný možný. Měl bych se cítit probuzeně. Jenže já jsem se tak necítil, ještě ne.

Věděl jsem, že až skončím s tím, co se chystám udělat, až skončím s čištěním hlavy, bude to lepší, to na každý pád.

Přemýšlel jsem, kde to udělat, kde to bude nejlepší. Ve hře byla zahrada, garáž, sklep a koupelna. Garáž a sklep mi přišly depresivní, zahrada příliš rušivá. Člověk se pořádně neuvolní, když nad sebou nemá střechu. Vyhrála koupelna. Nesl jsem svou krabici oběma rukama jako relikvii, po tváři mi tekly slzy a bylo mi na zvracení. Asi bych vám měl prozradit, co vlastně v té krabici je.

Je v ní úplně všechno a zároveň nic. Má žena ji nikdy neviděla, aspoň jsem si to myslel. Krabice plná prázdnoty. Prázdnota plná světla. Světlo plné nicoty. Celý svět uprostřed malého otvoru. Tak přesně tohle v té krabici bylo, i když to neštěrchalo, protože to bylo zabalené do hadru.

Odnesl jsem si to do koupelny a položil to na podlahu hned vedle odtokového kanálku. V koupelně bylo nejlepší osvětlení z celého bytu. Obklady byly bílé, vše bylo čisté. Nesnášel jsem to tam, protože to tam všechno strašně bolelo.

Otevřel jsem krabici a začal jsem z hadrů vymotávat pistoli, kterou si ve válce jeden esesák prostřelil hlavu.

Když máte hlaveň v puse a míříte na měkké patro, prst máte na spoušti, ruka se vám přestane třást. Věděl jsem to, protože už jsem to dělal. Ne mockrát... Byl to můj způsob, jak odstoupit ze hry, nebo jak najít způsob, kterým lze začít znovu. Vrátit se na start. A princip byl tak jednoduchý.

Když se ocitnete na samém prahu smrti, uleví se vám. Všechny vaše problémy, bolesti, ztráty a děsy ztratí na významu v okamžiku, kdy si uvědomíte, že za pár vteřin budete mrtví. A je jedno, jestli to jsou dluhy, bolavé kyčle nebo zhroucený život. Vše je pryč. Když na jazyku ucítíte tu pachut' zbrojního oleje, když vaše zuby cinknou o ten kus neosobního kovu, když vaše popraskané rty zabolí, když obejmou ten mrtvý chlad... vašemu mozku dojde, že se blíží konec, a přestane trpět. Vyčistí se.

Věřte mi, ať vás tíží cokoliv, spadne to z vás. Najednou jste čistí, neexistuje nic, co by vás ovlivnilo, a v tu chvíli máte nekonečně mnoho času, abyste se rozhodli kudy dál.

Nejjednodušší cesta ven je přes spoušť. Jen ji zmáčknete, moc práce vám to nedá, a je konec. Uděláte to, pokud se smíříte s tím, že už vás nikdy nikdo nepozdraví, nikdo se na vás neusměje, nikdo vás nepolíbí a tak dál.

Pak je tady druhá možnost a to ta, že zkusíte jít dál. Přemýšlíte o tom, co bude první věc ve vašem novém životě. V životě, ve kterém už vlastně o nic nejde, který je vlastně jen navíc, něco jako bonusové kolo. Přemýšlíte, co uděláte jako první věc, co jako druhou, co budete dělat dál. Děláte si plán a buď se vám daří, nebo ne. Pokud ne, je tady stále

první varianta. A pořád máte nekonečně mnoho času. Nic vás nebolí, netíží, netlačí. Jste sami se sebou. V takovou chvíli se cítíte absolutně mocní a zřejmě to bude tím, že absolutně mocní jste.

Klečel jsem, cucal jsem hlaveň a rozhodl jsem se, že zkusím jít dál. Někde jinde, nějak jinak.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale nakonec jsem hlaveň z pusy vynadal, zajistil jsem zbraň a schoval ji do krabice. Potom jsem si sbalil kufr, napsal strohý dopis a navždy jsem opustil svůj starý život.

Stal se ze mě nový člověk.

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Pokud by vám Lucie měla svěřit svoji nejtajnější tužbu, měla by v tom absolutní jasno. Lucie si přála být políbena.

Lucie stála před obrovským zrcadlem v koupelně své krásné sestry a pozorovala své nahé tělo. Ramena měla hranatá a příliš široká, krk měla krátký a tvář zbytečně buclatou. Prsy měla malé a břicho nějaké nafouklé. Boky, stejně jako stehna, jí připadaly oplácané, neatraktivní. Nohy příliš krátké s hrubě tesanými koleny. Postava jako celek jí připadala spíš mužská, než ženská, tvář všední, přehlédnutelná, a vlasy řídké a zplihlé.

Lucie si připadala hnusná. V ruce držela manikurní nůžky a v očích měla slzy vzteku. Znovu přičichla ke kalhotkám své sestry a rozbřečela se nadobro. Svět byl stejně pokřivený jako zrcadlo, ve kterém se pozorovala.

Ve svém životě měla Lucie dva muže.

Ten první s ní spal jen jednou. Byl opilý, neopatrný a vulgární. Potkala ho na maturitním večírku. Přišel sám a koukal po Luciině krásné sestře, asi tak jako každý. Vyspal se s Lucií.

Celý akt trval snad jen tři minuty, odehrál se v parku v šílené zimě a Lucie si z něj odnesla jen pocit trapnosti, bolest a zničené šaty. Když se pak druhý den ráno probouzela z opilosti, začala se nenávidět. Po čase to otupělo, ale nezmizelo dočista.

Druhý muž s ní byl půl roku. Ze začátku byl milý, pozorný, nosil jí květiny a oslovoval ji těmi všemi pitomými zdvořilostkami. Netlačil na pilu a Lucie se začala otevírat jako květina, na kterou po chladné noci zasvítl slunce.

I druhý muž toužil víc po sestře od chvíle, kdy ji poprvé uviděl, ale tento měl příliš nízké sebevědomí, než aby to otevřeně vybalil. V podstatě to byl ubožáček, který neměl cíle, práci, domov, koníčky, ani přátele. Hodilo se mu bydlit v Luciině bytě a vzpomínat na všechny ty kluky

z vojny a na ty husarské kousky, o kterých tam slyšel, do kterých se situoval a kterými nyní žil. Byl to hlupák, který pil, kopal do psů a nadával úplně na všechno. Ale jak říkám, chvíli byl pozorný. A ta pozornost probouzela lásku uvnitř Luciina srdce a ta láska byla slepá.

Ten muž s Lucií souložil natolik intenzivně, že ji téměř pokaždé přivedl k orgasmu. Nejčastěji jí to dělal zezadu, později už ani jinou polohu nepřipouštěl. Ptala se ho proč, odpovídal vždy stejně: „Zezadu jsi nejhezčí.“ Byl to idiot, více méně.

Jednou Lucii lízal a jí se to moc líbilo. Křičela, když se to blížilo, a on to udělal až do konce. Vícekrát to nezopakoval.

Navrhovala to, dožadovala se, prosila, ale nedočkala se. Ptala se proč a on jí řekl odpověď, snad ve své hlouposti a prostotořkosti: „Protože je to jako olizovat žábu. Chutnáš hrozně.“

Lucie prozřela a poslala ho pryč. Nyní prosil on, ale dovolená skončila. Odešel, ale jeho zloba a ješitnost jí rozbila okno, urvala poštovní schránku a podpálila popelnici.

Lucie zůstala sama. Se svojí postavou, která je nejhezčí zezadu, a se svojí vagínou, která chutná jako žába.

A protože sugesce funguje na sto procent, od té chvíle cítila svoji žabu, ať byla kdekoliv. Často přičichávala ke svému spodnímu prádlu a cítila jen ten žabí puch, který v sobě nesl něco hnilobného. Lucie přičichávala i k prádlu své krásné sestry, když měla příležitost. A to ji přivádělo k šílenství.

Sestřino prádlo vonělo jako čerstvě posečená louka, jako právě oloupaný pomeranč, jako letní noc po dešti. Andreiny kalhotky voněly tak moc božsky, že to bylo k zešílení.

Lucie chtěla vonět taky tak. Chtěla z celého srdce, a tak si každý den dělala výplachy přírodními i chemickými preparáty, zaváděla si čípky pro správné pH, měnila si prádlo dvakrát denně, ale kdykoliv si přičichla k tomu, co ze sebe svlékla, ucítila žabu.

Lucie měla ve svém životě dva muže, kteří nestáli za řeč, její krásná sestra jich měla minimálně osm za poslední dva roky, od jejího veleúspěšného rozvodu.

A tak Lucie odložila sestřiny kalhotky do prádelního koše, utřela si slzy a pozvedla nůžky ke svému obličejí.

Začala se dělat krásnou.

Našla ji její přenádherná sestra. Lucie ležela v nedůstojné pozici v louži vlastní krve a kousků tkání a svaloviny. Andrea pištěla, zvedala ruce nad hlavu a celá se třásla.

Myslela si, že je Lucie mrtvá, naštěstí zvládla přivolat sanitku. Doktor ji překvapil, když jí řekl, že je naživu. Její sestra vypadala, jako by si ji vzal do parády nějaký řezník. Krásná sestra přemýšlela, jaký život bude Lucii teď čekat, s těmi všemi jizvami, které se v žádném případě nezhojí.

Policie věc vyšetřovala jako ublížení na zdraví, lidé se zamykali ze strachu, že v jejich rajónu řádí sadistický psychopat, ale jen co Lucie přišla k sobě natolik, aby to mohla udělat, řekla, kde je pravda.

Zavřeli ji na psychiatrii. Víc jí to tam otupili, než vymýtili.

Ať následovalo cokoliv, byla v tom jen bolest a samota. Lucie toužila po muži, který by ji políbil. Víc od života nechtěla, teď už ne.

Luciina sestra, Andrea, byla naivní a v mnoha ohledech jednoduchá. Věděl jsem to už po první fantastickém sexu, který jsem s ní měl.

V posteli byla živá. Než si ji člověk pořádně prohlédl, už byla jinde. Měla silné poševní svalstvo a těmi svými dokonalými pohyby mě přiváděla k šílenství. Chutnala skvěle. Co se postele týče, byla jedinečná, a můžete si myslet, co chcete, ale tohle pro spokojený život bohatě stačí.

Usmíval jsem se, cítil jsem se dobře. Andrea byla nejlepší kůň, co jsem mohl dostat, a já jsem byl spokojený. Nic víc jsem od ní nechtěl. Když začala příliš mluvit, přestával jsem poslouchat. Hrozilo totiž, že mě znechutí, a to jsem nechtěl. Odešel jsem, ale předtím jsem si domluvil čas setkání na další den.

Nikdy mi neřekla, že má sestru. Tipoval bych, že snad nemá ani rodiče, protože nikdy o nikom takovém nemluvila a to bych určitě postřehl, protože by to znamenalo základní odklon do normálu.

Andrea chtěla nakupovat, a tak jsme se sešli v centru.

Andrea byla vysoká, štíhlá, svým vzezřením připomínala Michelangelova Davida v ženském podání, prostě dokonalost sama. Každý se po ní otočil a mně bylo téměř ctí, když byla do mě zavěšena, když byla moje holka. Obličej měla čistý, oči jasné, rty bohaté a zuby jako perly.

Vlasy měla upravené. Člověku dělalo dobře, když se na ni mohl dívat. Byla jako prsten s velkým diamantem. Bohužel nic víc.

Seděli jsme v zahradní restauraci a cpali jsme do sebe pozdní oběd. Andrea sprádala plány nákupů a bylo toho dost. Nevadilo mi pro ni nakupovat. Poslouchal jsem na půl ucha a těšil jsem se na večer. Krom toho, zrál mi v hlavě nový příběh. Zatím jsem nenapsal ani slovo a v nejbližších dnech jsem to taky moc růžově neviděl, ale nelámал jsem si s tím hlavu. Chtěl jsem víc šukat než psát.

Byl jsem hodný chlapec. Platil jsem bez remcání a přikyvoval jsem ve správnou chvíli. Večer se blížil a čas utíkal v můj prospěch.

Když Andrea mluvila, bylo to nejčastěji o tom, kdo s kým chodí, kdo s kým spí, kdo s kým chodil, kdo s kým spal, kdo s kým bude chodit a s kým spát, kdo koho nenávidí, kdo koho podvádí, kdo se s kým nebaví, kdo co nosí pěkného a kdo co hnusného. Kdo o sebe dbá až moc a kdo doma asi nemá zrcadlo, kdo kolik utratí za zbytečnosti, kdo kolik za samé důležité věci, kdo kam pojede na dovolenou, kdo pojede tak leda do prdele, kdo má jak staré auto, zbytečnou práci, rozmazané děti, málo rozumu a do toho chlamydie. Na podobné řeči byla Andrea expert.

Seděli jsme v autě a jeli jsme k Andrei domů. Jeli jsme k ní, protože zatímco já jsem bydlel v průměrném penzionu, ona v komfortně zařízeném bungalovu. Jeli jsme k ní, protože já jsem neměl nad postelí zrcadlo a Andrea měla strach, že by se nedokázala pořádně vzrušit, kdyby na sebe neviděla. Nebral jsem si to osobně.

„Ještě se stavíme zavézt tenhle balíček. Máme to po cestě,“ řekla a já jsem přikývl.

Ten balíček byl z lékárny. Když ho kupovala, všiml jsem si, že to jsou nějaké masti, nevím jaké ani k čemu, ale každopádně to moji pozornost příliš nevzbudilo.

„Komu?“ zeptal jsem se.

„Mojí sestře,“ řekla trošičku zadumaně.

„Ty máš sestru?“ Poprvé za tu dobu z ní vypadlo něco osobního. Ne že bych jí to měl za zlé, taky jsem se jí nezpovídal, ale upřímně, já jsem ji ani tak moc nezajímal.

„Jo, mám. Jsem z dvojčat,“ řekla. „Nechci se o ní bavit. Už jsem ti o ní říkala.“

To, že se ta užvaněná nádherna nechtěla o něčem bavit, ve mně budilo ještě větší zvědavost. A krom toho, měla sestru, dvojče! Chlípně mi myslí proletěl obraz toho, jak mám Andreu v posteli dvakrát. Viděl jsem jejich stehna, jak se vzájemně proplétají jako těla velkých hadů, jak se jejich prsy tisknou jeden na druhý, jak se jejich rty spojují v té zapovězené vášni, v komorní, sesterské, vybroušené atmosféře. A taky jsem viděl, co dělají se mnou...

„Ještě jsi mi o ní neříkala.“

„Asi sis zase seděl na uších,“ řekla podrážděně.

„Ne, vážně jsi mi...“

„Nechceš raději zavřít hubu?“ křikla na mě se vším vztekem, který v sobě měla, a já jsem musel sevřít volant, abych zkontroloval vášeň, kterou ve mně vzbudila. Krev se mi valila do hlavy a chvíli jsem viděl rudě. Nesnáším, když na mě někdo řve, když mi někdo lže a když to dělá na jednou. Mlčel jsem, protože jsem nenašel nic konstruktivního, co bych jí na to řekl, a vážně jsem si pohrával s myšlenkou, že zastavím a vyhodím ji z auta i s tím jejím pitomým nákupem.

„Tady zastav,“ řekla najednou Andrea a její hlas zněl zase naprosto standardně, jakoby nic, čímž mě vytáčela ještě víc. „Počkej chvíli,“ řekla a vystoupila z auta i s tím balíčkem, který jí zabalili v lékárně.

Byl to starý činžovní dům s oprýskanou, šedou fasádou v příhodné oprýskané, šedé ulici. Lomcoval se mnou vztek a mlátil jsem pěstí do volantu. Nesnášel jsem to. Nesnášel!

Co si o sobě myslí, husa jedna zmalovaná? Zapálil jsem si cigaretu a sledoval jsem lidi, kteří se promenádovali vycházkovým krokem ulicí. Byli to normální, šedí lidé bydlící v této ulici, nebo někde v okolí. Bylo to na nich vidět a bylo to z nich cítit. Přemýšlel jsem, kam asi jdou a co budou dělat, až tam přijdou. Bylo mi to více méně jasné. Uvažoval jsem, jestli tu šedou barvu, ty šedé lidi, nějak zužitkuji ve své knize, a došel jsem k závěru, že pokud ta paní přes silnici nese v té síťovce meloun a ne hlavu svého milence, bude mi to při psaní k ničemu. Vyhodil jsem z okénka cigaretu. Vztek mě opouštěl.